Mindeblade om det femte nordiske studentermöde i Lund og Kjöbenhavn, juni 1862

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

OM DET

FEITE NORDISKE STUDENTEMODE

I

LUND OG KJOBENHAVN

jrujHi ns® s.

POELAGSBTJREAXJET I KJØBENHAVN.

(G. E. C. GAB. GYIDENDALSKE BOGHANDIING. C. 0. LOSE & DELBANCO.)

THIELES BOGTRYKKERI.

1862.»Det var midt imellem Festerne i Sjælland. Om Aftenen og til langt ud paa Natten liavde vi »dandset, sjunget og jublet i Frederiksborg Park, der glimrede med tusinde farvede Lamper. Den næste »Morgen drog Skaren i Øsregn forbi samme Sted; Taagen hang tung inde mellem Træerne, Krandsene dryppede »med sine visne Blomster; blinde og traurige svingede de kulørte Lamper paa sine lange Snore.

»Se, saaledes tager sig en Beretning ud bagefter om de herlige Fester, vi har oplevet; kun den, »der har været med og følt Begeis tringen, har Lyset til de farvede Lamper, og vi, som skulle berette, rnaae »være fornøjede, om vi kunne give Læserne blot en Anelse om al den Rigdom og Glæde og Begeistring, som »i faa, men minderige Dage har gjennemstrømmet os. Og det er med denne Ængstelse, vi skride til at »levere Stemninger og Episoder fra Studentertogets Historie.«

(„Morgenbladet", den 2fide Juni I8(>2).Malmø og Lund.

Tirsdag den 10de, Onsdag den llte.

Ver laae de Side om Side de tre Dampere, som havde bragt de tre Nationers Udsendinge til det første Mødested i den nordiske Congres. Mellem hilsende Rækker drager den lystige Flok ind i det gamle Malmø. De Volde, der have været Vidne til saamangen en Dyst, ere ikke mere; Kong Christierns Banner maatte synke, og de Borgere, hvis trofaste Forsvar for den folkelige Konge var en Hæder for ham, som en Hæder for dem, maatte see den mægtige Stad langsomt synke og synke, indtil nye Tiders Foretagelsesaand atter har bragt den i fremadskridende Gang. De dundrende Kartovers Stade er blevet til skyggefulde Spadseregange, men endnu synger dog hver Draabe i de stille flydende Grave en Mindesang om fordums Tiders Tordenbrag. Og en anden Vise om gammel Tid taler til de Indtogende; Hansetidens Handelsvælde, Klostertiden med Billeder af Madonna og Helgener, Reformationens lykkelige Aar, da Malmø stod fremmest mellem den nye Åands Fanebærere — om alt Dette minder Mangt og Meget, og for Enhver falder det i Øinene, naar man fra Havnen træder ind i Byens Udkant og betragter de første Huse; thi strax springer frem mellem yngre Sødskende hin Bygning med takkede Gavle og Billeder i Murens Nicher, ærværdig ved sit Udseende, dobbelt ærværdig som Bolig for Jørgen Kock, Stadens

Borgemester, dengangKlaus Mortensen Tøndebinder prædikede, saa Kierkerne jagede ham ud paa Engene udenfor, indtil Borgerne tvang Geistligheden til at overlade den ulærde Mand en Kirke indenfor Murene. Men mægtigst hæver sig gamle Tiders Minde i Slottet strax søndenfor Byen. Under al Indtogets Lystighed vender vel mangt et Øie sig med Alvor til »Malmøhuus«, der stedse troner paa samme Plads, som for Aarhundreder siden; ikke endnu faldefærdigt eller brøstfældigt, men dog som en Kæmpe, der forlængst har levet sin Tid ud og nu kun fortæller de unge Slægter om fremfarne Dage. Det staaer sig med Malmøhuus ikke stort bedre end med Calmar Slot; paa nær Haand ere de lidet seeværdige; men i Afstand tage de sig ud og frembringelevende Indtryk, ikke blot i Naturens landskab, men ogsaa for det aandelige Øies vidtrækkende Syn.Efter den jublende Velkpmstfest i Malmø gaaer Toget videre. Er det Kedeligt at kjøre paa Jernbane? saa hør da paa al den Snakken og Latter og Sang i de tætpakkede Vogne. Er det en flad, styg Egn, gjennem hvilken vi fare til Lund? nu, saa hæve sig ialfald Minderne desto stærkere, Minder om Mænd, der have vandret her fra den rige Handelsby til Lærdommens og Kirkemagtens Høisæde, Minder om Nærslag, Tvedragt og Død. Her flyder Dysieaa, hvor den store Valdemar og Absalon i Kronens og Kirkens Tjeneste beseirede de oprørske Bønder; her kjøre vi over de Marker, hvor Christian den Femte og Carl den Ellevte holdt Kongemøde efter deres Tids Skik og Brug.

Joh. Henr. Thomander, Dr. theol., Biskop i Lund.

Født den 16 Juni 1798.

Men alt har den hurtige Damphest bragt os til Saxos By, til Eskils, Absalons, Andreas Sunesøns og den hele geistlige Fyrsterækkes Residents. Imponerende er den gamle Domkirke, og gribende er det, at vandre under dens Hvælvinger, der ogsaa i voreAkademiska fSreningen i Lund.De norske og svenske Studenters Ankomst til Kjøbenhavn den Ilte Juni 1862.Dage gjenlød af det Aandens Ord, der viste hele Norden Vei. Her kronede den svenske Digterfyrste, Esaias Tegner, »Skjaldenes Adam«, Nordens Oehlenschlåger til Konge, da »sondringens tid blef forbi«. Her lyder end den Dag i Dag den snildrige Thomanders

De Upsalenswke Studenters :J?anc. De Xundensiske Studenters Fane.

Kæmperost. Og forunderlig høitideligf er det, at træde ned i Kryptkirken under Chorets Gulv, hvor Trolden slaaer i Steen fastklynget til den haarde Pille, saaledes som Sagnet er os fortalt af Digtere baade her og hinsides Sundet. Men Lund er nu fremfor Alt en Universitetsby, og hurtigt maae vi forlade Sanct Laurentius' Huus, vandre forbi Billedstøtten af Frithiofs og Axels Sanger op i »akademiska foreningens« smukke Bolig. Slag i Slag følge Festens Afdelinger paa hinanden; de lukkede Sale maae vige forLundagaardens mægtige Kroner. Heromkring er Alt eoncentreret; som kan fængsle Tanken; den lystige Sexa henleves i et Nu, og atter drager Toget tilbage forbi Malmø, hastende til det længselsfuldt ventende Kjøbenhavn.

De norske Studenters Fane. é De danske Studenters Fane.

Kjøbenhavn.

Ankomsten, den llte Jnni.

Med Utaalmodighed stod Skaren nede paa Kvæsthuusbroen, med spændt Forventning om hvorledes alt det Herlige, man gik imøde, vilde forme sig, med uroligNysgerrighed, hvorledes Enhver skulde finde sig tilrette med de nye Venner. Man beregnede og beregnede, gjorde sig saa lang, man kunde, saae en og anden Røg stige op i nordlig og østlig Retning, og gentog idelig det Spørgsmaal, »om det vel var dem«. Endelig glider »Helsingborg« ind, og Forventningernes Tid er sin Opfyldelse nær. Men desto stærkere spændes den ogsaa i det sidste Øieblik, knap trækker man Veiret under den anstrengte Stirren efter de enkelte ansigter i den store Masse; da rystes Luften convulsivisk af Raab fra Skibet og fra Landet, Huer og Hatte svinges og Jubelen døer kun et Secund, for atter at bryde usvækket frem. Hvad der ligger i et saadant Øieblik trodser enhver Beskrivelse; men hvad der her opleves i et Minut, forgaaer ikke i Maaneder øg Aar. — Snart ere ogsaa »Chapman«, det stolte, smykkede Skib, og det værdige »Lindesnæs« komne frem; umiddelbart derefter gaaer Landstigningen for sig, Gjester og Verter finde hinanden, og Arm i Arm gaaer det op igjennem Byen, saa hurtigt som muligt, men dog kun langsomt, thi Tusinder fylde Gaderne, tusinde Hilsener gives og modtages, Hurraer og Sang, Viften og Blomsterstrøen afvexle

med hverandre. Langt om længe samles dog mellem Universitetet og Vor Frue Kirke Saamange, som Pladsen tillader; her synges og tales »officielt« — men ikke mindre hjerteligt — til Velkomst, og Natten er allerede falden paa, da Hver gaaer til Sit, til Conferenceraådens Salon, til Borgerens Stue, til Studentens »Kvistkammer«.

Torsdag den 12H

Den første Fest kalder til Universitetsgaarden. Saavidt vides var det en Overraskelse for Gjesierne, at de her skulde faae nye Faner; men ialfald var det en Overraskelse af den behageligste Art. Med levende Interesse søgte Enhver at opfange det mest Mulige af Professor H. N. Clausens Tale; Alle ønskede gjerne at see det fine, aandfulde Ansigt, at høre den høitbegavede og høitdannede Aand lyse Indvielsen over de danske Kvinders Gave. Men med ikke mindre Lyst stormede man derefter frem for at tage disse kostelige Klenodier i Øiesyn, og Compositionens og Udførelsens Konst rostes i lige Grad. Hver af Fanerne er smuk nok til at fremkalde Strid om Forrangen, men alle ogsaa lige smukke til at yde Eierne glad Tilfredsstillelse. '

Fra Videnskabens Høisæde gik Toget dernæst samlet til Konstens Tempel. Og det Øieblik hørte i Sandhed til de mest gribende under Mødet, da de Blomster og Krandse, der nys vare modtagne fra Damerne i de tæt besatte Vinduer, lagdes som hellig Offergave paa Thorvaldsens Grav. Alligevel skjenk'ede samme Dags Aften et Moment af end større Magt. Det var i Theatret. Bygningens ingenlunde tiltalende Ydre var alt længe før Klokken 7 omgiven af længselsfuldt Ventende, men fristede ikke selv til nøiere Øiesyn; et flygtigt Blik kunde derfor nok kastes hen til Naboen lidt bagved, den kjøbenhavnske Studenterforenings nye Gaard ved Indgangen til Gammelholm, og Sammenligninger anstilledes mellem de Boliger, der kunne skaffes tilveie ji mindre Universitetsbyer, oghvad man i en stor, tætbygget Hovedstad maa lade sig nøie med. Men Timen kaldte til den festlige Nydelse, og man fandt, at det kongelige Theater indenfor sin hæslige

H. N. Clausen, Dr. Theol. & Philos.

Fedt den 22 April 1798, Prof. Theol. sidon 1822, Medlem af Rtøsraad og Landsthing.

Skal vel kunde byde en Ejerne- af uforlignelig Sødme. Aldrig maaskee har vor Skueplads været Vidne til et mere opløftende Øieblik, end da det samlede Huus følte sig grebet af Tonernes Flugt og med een Mund stemmede i Orchestrets , »Kong Christian stodved høien Mast.« Dette Optrin var fremkaldt af øg fremkaldte en Begeistring oden Lige. Om selve Forestillingen ville vi intet Videre melde. Den var saa heldig, som Theatret for Tiden kunde præstere den, og selv om ikke hver Enkelt forstod hver Enkelthed, følte dog Alle Heelhedens konstneriske Værd. Alene Michael Wiehes Fremsigelse af Prologen var et Mesterværk og noget af det Fuldendteste, den store Kønstner nogensinde har præsteret. Saa velmeent som Tilskuernes Ønske var for den danske Scenes Held, saa vel fortjent var deres Tak for denne Aften.

Fredag den 13de.

Skjøndt kun et begrændset Antal kunde deeltage, vare dog vistnok de fleste af Gjesterne med i Roeskilde; de saae alt her en Prøve paa den sjællandske Naturs Skjønhed, med hvilken de senere skulde gjøre grundigere Bekjendtskab; cle nøde her en hjertelig Gjestfrihed, som vel fandt sin Mage, men ikke sin Overmand, hvor de senere kom hen; men de saae her tillige, hvad kun Roeskilde eier, et af de ældste, et af.de skjønneste, og vel noget nær det minderigste af Nordens Gudshuse. Domkirken, hvis nye Gjenfødelse er skreden vidt fremad, har atter faaet den ædle Skjønhed, som smagløse Tider havde villet berøve den; og selv for den Danske, som i nogle Aar ikke havde besøgt den, beredte de heldige Forandringer en stor Glæde. Men fælles for Alle var Højtideligheden ved at staae om Margaretes Gravmæle, og interessant i fuldeste Maal for Enhver, at gjennemleve de lange Tider, ved Betragtningen af de talrige Mindesmærker. Som en underlig Drøm staae siden disse flygtige Besøg, der skjenkeSaameget; men efterhaanden stige de enkelte Erindringer dog klart frem, uaar (det er glemt, hvor hurtigt de bleve vundne, medens det huskes, hvor mægtigt de greb, hvor inderlig de fyldte de modtagelige Hjerter.

Saa kom den lystige Aften, den store Høitid, der skulde samle alle Mødets Deeltagere, ja et Antal Damer ovenikjøbet. Neppe er i sin Tid Heibergs »tætte Forening af Ord og Toner«, hint romantisk-burleske »Eventyr'i

Rosenborg Have« blevet imødeseet med livligere Deeltagelse og større Spænding end denne Fest. Atter skulde den gamle Kongehave gjennemleve en flygtig Eventyrdrøm, atter skulde Ord og Toner i tæt Forening bølge brusende frem ved Foden af Fjerde Christians kronede Sommertelt. Men atter kom ogsaa, som i den Heibergske Operette, de podagristiske Levninger af den gamle Hr. Vinter og leverede en lille Skjærmydsel med den elskovsvarme Madam Sommer, og en næsviis Byge trak over Scenen strax ved Stykkets Begyndelse. Ikkedestomindre spilledes Farcen lystigt tilende og oplivede paa sin korte Vei til mangen fornøielig Latter, mangen hjertelig Glæde. Nogle Tilstedeværende og flere Ikke-Tilstedeværende have vel havt-Et og Andet at sige om denne Fest; men lykkeligviis morede de unge Gjester sig dog nok, derom hersker neppe nogen Tvivl; og Det var dog vel ikke saa ganske uvæsentligt? Er det da værd at tænke paa det uforudseelige Uheld, at ovenmeldte Regnbyge slukkedeFesten i Rosenborghaye den 13de Juni 1862.omtrent tohundrede Lamper? Lønner det Umagen at tænke paa den ubetydelige Regningsfeil, at der i det Hele var ophængt omtrent to Gange totusinde Lamper for lidt? Dersom . Maalet var, at vise vore Gjester, hvor inderlig velkomne de vare, hvor gjerne derfor Alle, af hvad Alder, Kjøn og Stand nævnes kan, vilde omgaaes dem med Hjertelighed

Nik. Fred. Sev Grundtvig.

' Fnat den 8 September 1783.

og Gemytlighed, hvorledes selv de unge Damer vare unge Piger nok til at aflægge det dagligdags Snørliv og vove sig en Smule udenfor den førmelleste Etikettes Deserttallerken — da blev Maalet ganske vist langtfra forfeilet. Og derfor vil denne Fest have efterladt en ikke svag Erindring i Gjesternes Sind; de ville mindes et og andet Ord, de opfangede af Talernes Dousin; en og anden Sang, hvis Toner naaede deres Øre, en og anden Skaal, et tordnende Leve, et rungende Hurra. Men fremfor Alt ville de ikke glemme den frie Glæde, den fordringsløse Munterhed; de ville huske et venligt Haandtryk, en utvungen Spadseretour, hyggeligt Arm-i-Arm gjennem Damegangens smukke Perspectiv,en lystig Svingom under de mægtige Kroner; og det Hele vil staae for dem som en smuk Ungdomsdrøm, som et glad Eventyr i Rosenborg Have. At gamle Nordens gamle Skjald, Mk. Fred. Sev. Grundtvig, trodsede sine næsten 79 Aar, viste sin bedagede Skikkelse og talte sin gamle Hjertesag til de unge Hyperboræer, kunde for disse kun tjene til at give Festen endnu et Glandspunct. »Non cuivis contingit adire Corinthum«; men Enhver, som har seet og hørt en af de Mænd, der staae forrest mellem Nordens Ypperste, har derved vundet en Blomst i sin Lykkes Krands; og saalænge Grundtvigs Navn lever med den Sag, der var en af hans rige Livs Hovedtanker, vil det ogsaa være uforglemmeligt at have seet og hørt Ypperstepræsten for den Idee, der rører sig i og bevæger »Hyperboræernes« Bryst.

Lørdag den 14de, Søndag den 15de.

Endelig havde man da faaet godt Veir, som det kunde behøves hin Lørdag, til den store Udflugt i Nordsjælland. Forinden Afreisen fra Kvæsthuusbroen samlede en talrig Skare sig paa St. Annæ Plads, umiddelbart ovenfor. Det gjaldt en Hyldest til den store Digter, hvis Broncestatue er hensat der. Til Oehlenschlager bragtes en Sang og et Hurra, og saa afsted!

Ingen Storm, ingen Regn forstyrrede Seiladsen langs den deilige nordsjællandske Kyst. Uhindret gik Landsætningen for sig ved Rungsted, hvor Stranden breder sig mod Syd og mod Nord, indtil den, bag Humlebæks Skove, med al indsmigrende Ynde nærmer sig til Søsteren hinsides. Deropad truede dog mørke Skyer, og kun efterhaanden, som Vindene pustede op hist og her paa Himmelen, lode enkelte Solglimt i det Fjerne forst Helsingørs Kirker og røde Tage, saa Kronborg og endelig Helsingborg med Kaman komme tilsyne i virkningsfuld »Theaterbelysning«. Men der, hvor »kølige Skygger« oplivede »Fiskernes« Skjald, var der klart og frit, saa at den henrivende Spadserevej op til Hørsholm kunde lægges tilbage med fuld, ublandet Nydelse.

»Som et Kors paa en Grav« staaer Hørsholms Kirke, den eneste tilbageblevne Levning af det Forfængelighedens og Forgængelighedens Tempel, der tilbagekalder i Erindringen det forrige Aarhundredes kongelige Hovmod og kongelige Letsind. Uden Sorg har Danmark mistet dette Slot, der var en Grille af den stolte, herskesyge Dronning; men med Veemod tænker man paa Caroline Mathildes sorgløse Letsind, naar hun »mod Kvindesæd og Landets Skik« sprængte fra Hørsholms Slot — til Fængslet i Celle.

Om Festen i Hørsholm, denne uovertræffelige romantiske Idyl, maae vi*kun sige: gjemt, men ikke glemt. Ikke heller kunne vi dvæle ved Kjørselen derfra, ved det muntre. Tog af Vogne, omtrent Halvtrediehundrede i Antal, bedækkende et Veistykke paa vel en halv Miils Længde; denne Fart over frugtbare Marker og gjennem prægtige Bøgeskove, som de fleste af Gjesterne første Gang saae her, var lige tiltalende og er lige uforglemmelig for os Danske og for Hine, hvem den ovenikjøbet skjenkede Nyhedens Behag.Vi maae, som sagt, lægge disse ublandet smukke Minder tilside, for med Jeppe at udbryde: Hvor længe var Abraham i Paradis! Ja, hvorlænge kunde det nordiske Studentermøde være denne velsignede Regn foruden? Ikke saasnart var Nedstigningen af Vognene foretagen — under nøiagtig Overholdelse af Reisecomiteens viselige Regel, at man ikke maatte springe ned ad mere end een Vogn ad Gangen — førend Skyerne gave Livstegn fra sig, dog kun som lidt suurmulent Gnaveri, til Advarsel om det Værre, der kom efter. De* mærkværdige Kjøbstadboere, med hvem man stod ifærd med at slutte Bekjendtskab, disse Gjestfrihedens Ypperstepræster, som, selv omtrent to Tusinde, havde skaffet Plads til desforuden næsten eet Tusind, havde ogsaa erhvervet sig Krav paa Taknemmelighed ved en særdeles heldig Anordning til Sammenbringeisen af Gjester og Verter. Man fandt hverandre nogenlunde hurtigt og Alle bleve færdige hermed saa temmelig samtidigt. Derfor lykkedes det ialtfald at begynde Indtoget med sluttede Rækker, der ogsaa kun bleve brudte, naar det gjaldt de ligesaa muntre som ivrige Haandmæng om nedfaldende Blomster. Men til saadanne venskabelige Skærmydsler var der rigtignok hyppig Leilighed i det smykkede Hillerød, ligefra de første Huse i Byens Udkant og gjennem de ikke saa ganske faa Gader indtil den prægtige tætbesatte Skraaning nedad Torvet til, hvor Toget standsede og forenedes til Opløsning. Og saameget større Anledning til Standsning under Gangen var der for den letfængelige Ungdom, som Frederiksborgs Damer jo, selv uden Krandse og Bouketter, blomstre saa det ikke kan Andet, end blive bemærket til alle Tider, endsige ved en Leilighed, som den nærværende. De »tredive Tyranners«, de allehjerterantændende Skjønhedssoles Tid er forbi; men Ætten lever. Tæt besat er endnu den hillerødske Himmel, hvorfra nu saamangen Hilsen smilede ned til de nordiske Vandringsmænd, saa at disse vel overalt fandt deres Vei bestraalet af glimrende Stjerner, der kom og svandt lig blændende Meteorer, ligesom Jorden paa sin Bane stedse omsvæves af talrige Himmellys; men her var det, som hvor Kloden paa visse Aarets Tider krydser en heel tæt Krands af Stjerneskud — ja, Stjerneskud, hvormange Saadanne var der ikke i Frederiksborg!

Forinden den folkelige Fest i Bøgeskovens Indelukke kaldte Gjesterne fra Hillerød By, aflagdes et kort Besøg paa Slottet. Skjøndt endnu ikke engang i det Ydre hvad det var før hin ulykkelige Decembernat, taler den stolte Bygning dog mægtigt nok til at forklare Danskens Sorg og Kongens Længsel efter hans gamle Yndlingsbolig. Men efterat et Tordenveir havde 6paalagt en ufrivillig Tøven, vandrede Skaren ud til den muntre Sammenkomst med Omegnens gjestfrie Befolkning.

Fra Frederiksborg til Fredensborg gik Toget næste Morgen afsted, ikke just med det bedste Veuy men med det prægtigste Humeur;* ikke med Solskin fra Himmelen, men med Liv og Lyst i Hjertet. Af og til smaaregnede det vel, men kan man ønske sig nogen bedre Paraply, end den, som Bøgeskovens Kroner holde over Hovedet! Af og til var Føret vel lidt slibrigt, men skulde Ungdommen ikke kunne gaae med faste SkridtDe nordiske Studenters Indtog i Frederiksborg den 14de Juni 1862.til Kongens Bord — især saa tidligt om Morgenen? I Sandhed! der var neppe Tid til at tænke paa, at Omstændighederne kunde have været mere gunstige, og saa galt var det da ikke heller, at jo Enhver kunde glæde sig ved den smukke Vei, de stolte Skove, , de frugtbare Marker og de frie Udsigter; uden Spor af Træthed naaede man derhen, hvor Esrom Sø udbreder sin smilende Flade, medens Fredensborg By og Slottet hæve sig malerisk over Høiderne.

Paa mange Maader forkortedes desuden den ikke lange Gang. Fortrolige Samtaler fandt god Tid og Leilighed til at komme frem mellem de noget Ældre, der vel kunde have Et og Åndet at spørge og erfare om Broderlandenes Forhold. Og de Yngre, der fortrinviis følte Trang til lyriske Bjerteudbrud, oplivede Marchen ved at udtralle deres Stemning i en gammel Upsalasang, halv bekjendt, halv forglemt, men meget let gjenkaldt i Erindringen, da dens ingenlunde ucharakteristiske Indhold kun bestod af følgende, ideligt gjentagne, dybsindige Strofer:

(Mel.: Bitsch, ratseh ost.)

Fru CederstrQm, fru CederstSm, fra Cederstrøm, Fru Cederstrøm och lilla mamsell Ros'! Gif oss litet sodayatten, sodayatten, sodayatten, Sodayatten, sodayatten, sodayatten Punscll!

Og entreprenante Kjøbmandssjæle fulgte med Toget/ eller lokkede det hist og her til en kort Standsning. Bayersk 01 og Kirsebær —maaskee af en mere germansk Oprindelse end det Bayerske — vare slet ikke uvelkomne; for at Betalingen i uvante Myntsorter ikke skulde berede altfor store Vanskeligheder, havde vedkommende Handelsaander meget snildt udfundet, at den Penge, der kaldes en Rigsort, var en saare hensigtsmæssig Eenhed: et Glas 01 og en Haandfuld Bær, Alt lod sig netop lige godt betale med denne fortræffelige "Mynt. (Maaskee det var et Slags practisk Skandinavisme, med Henblik til de smukke svenske Fireogtyveskillinger.) Nok er det, Veien gik let og afvexlende for de Gaaende. Og end lettere var den vel for dem; der kom agende, eller ridende paa Husarheste. Hilste V svingende Huer, fulgte af rungende Hurraer, droge ikke faa Vogne forbi, saa tætpakkede som Muligheden blot tillod. Og Rytterne —• ja hvordan det forholdt sig med dem, derom ville vi henvise til det .flygtige Billede, som en flyvende Indbildningskraft har idealiseret for vore Læsere.

Forinden Rækkerne fik sig ordnet til Indtoget paa Slottet, gjordes foran dette en kort Hvile. Man betragtede Omgivelserne, undrede sig over de mange Ansigter i den ringe Flekke, saae med Forventning opad til den lille, men smukke Kongsgaard og gjorde imidlertid en Smule Toilette. Ingen overgik i denne Retning hine berømmelige Upsalensere, der paa Vejgrøftens Kant stode og barberede hinanden. 01 tjente som Vand og Sæbe, det vaade Græs som Haandklæde og broderede Natsække anvendte man til at glatte Huden end yderligere. Jo, det gjaldt rigtignok at være net! Hilst hjerteligtPaa Veien mellem Fredriksborg og Fredensborg den 15de Jtmi 1862.velkommen af Hans Majestæt i allerhøistegen Person, styrede den store Flok dernæst sin Vei til Normandsdalen. Og hvor var her ikke Alting kongeligt! ligetil det prægtige Tordenveir, som visselig ikke skyldtes en eller anden lapset vandvittig Luftaand af lavere Rang og Magt, men tydeligt nok var selve Hans allerhøjeste Majestæt Jupiter pluvius's allerhøistegne Omfavnelse til kraftigt Broderkys og indtrængende Velkomsthilsen. Hvor kongeligt! baade Hofbetjentene i de røde og Hofherrerne i de grønne Dragter; hine med flunkende Knapper, disse med prangende Stjerner, hine bagved, disse foran »Ham selv«, Alle halvt fremmede ved denne Gjesterering, Alle lige venlige, med lige solstraalende Ansigter, som skinnede over den regnbeskyllede Plads. Hvor kongeligt 1 opfra Gjesternes Tusindtal til Tilskuernes og Tilskuerindernes utalte Rundkreds; ligefra Garden, der stod Vagt, indtil Maden, hvis Afspærrethed den bevogtede; ligefra Anretningens Overflod — selv medens den endnu var paa det Tørre — indtil Morskabens, Stemningens Overstrømmen

— selv da Gjesterne strømmede ned under Bordene; ligefra den deilige Sal eller rettere: Dal i Haven ved den skovkrandste Sø, indtil den Glæde, som Alle følte ved at være ved »Kongens Bord.«

Dette ingenlunde alene fordi Svenskerne for deres Vedkommende altid med særdeles »vordnad« skue Lyset i Tronens Nærhed; fordi atter Normændene med al deres djærve Frihedsfølelse og Individualitetsstolthed dog føle sig uvilkaarligt tiltrukne af den Hoffets Tryllemagt, som de selv for det meste ere foruden; fordi endelig vi Danske ingen høiere Personlighed kjende til eendrægtig at staae fast omkring, end Frederik VII, Men ogsaa fordi det var Danmarks Konge, som — omgiven af Danmarks Tronfølgere

— gav og fik Hilsen til og af hele Nordens Ungdom. Fordi dennes Ønskers strenge Lovmæssighed derved yderligere godkjendtes. Fordi det var Majestætens Ønsker, der idag ledsagede den samme Færd, den samme Stræben, der igaar var hilset af Hørsholms Bønder og Hillerøds Borgere.

Og det var N ormands dal en, der blev Vidne til denne Broderskabets kongelige Fest; det var den Plet, hvor den danske Konstners Billeder af norske Mænd og Kvinder staae, opreiste af det samme Fyrstehuus, der herskede over begge Lande og begge Folk; denne Dal, hvis Navn alt længst var et Vidne om den Eenhed, der maatte dele sig for atter at gj en fin de sig selv rettelig, forklaret og større end nogensinde før.

Og det var i Fredensborg Have, at de nordiske Landes Ungdom samledes til fredelig Blomstren; i Haven ved dette Slot, Mindesmærket om Enden paa den store, den største nordiske Krig, hin Krig, der »havde givet Anledning til mangen glimrende Heltedaad, men hvori Norden havde sønderrevet sine egne Indvolde,; og kun Jættenaboen i Øst havde vundet nogen virkelig Fordeel«; hin dyre Lærepenge for en sildig Fremtid; hin Kamp,

hvis Ulykker dog affødte idetmindste een stor Lykke for Danmark: Gjen-erhvervelsen af det danske Kronland fra Kongeaaen til Eiderstrømmen, en Lykke, som Danmark først langt om længe har lært ret at skatteåret at ville hævde; derfor ogsaa,som det nu er slaaet fast - og en ikke ringe Nagle hertil var selv denne Fest — en Lykke for hele Norden fra Nordhavet og Ålandshavet til »terminus imperii Romani« sønden om Thyras sunkne og genopstandne Værn.

Andreas Munch.

Fmlt den 19 October 1811.

En Kj øre tour,- endnu smukkere end den foregaaende Dags, bragte Toget til nye Ovationer, nye Fester i Helsingør. Gjennem Byen gik det til den gamle Kæmpe ved Sundet, det snart trehundredaarige Kronborg. Længe holdt dette de Besøgende tilbage; den imposante Slotsgaard, Murenes og Portindgangenes Forening af Skjønhedjog Styrke, fremfor Alt den henrivende Udsigt over Sundet: alt Dette løsriver man sig ikke fra i et Nu. Dog — Kaldelsen lød og maatte følges til Sexaen paa Plainen udenfor Marienlyst Slot. Neppe fik man Tid til at beundre den rige Natur; Hvormange forbleve vel ikke i Uvidenhed om, at de stode nær ved »Hamlets Grav«? thi hvor Saameget skal nydes, kan det Ene kun altfor let borttage det Åndet. Kun Indtrykket af det Hele bliver AllesParti yed den indre Fæstningsgrav paa Kronborg.

Fælleseie; og det var ikke en Enkelts med Hvilkensomhelst Tak, der lød til Helsingørs Indbyggere i hvert Leve, den rungede for dem, indtil Skibene i den stille Nat bragte tilbage til Hovedstaden de lykkelige Deeltagere i INordsjællandstouren.Hamlets Grav.

Mandag den 16de.

Alt var den sidste hele Dag kommen, og neppe var Hovedstaden tagen en Smule i Øiesyn. Det gjaldt at skynde sig. Og dog maatte Enhver først og fremmest aflægge et Møde idetmindste paa Børssalen, hvor den skandinaviske Politik drøftedes under Ledelse af den Mand, som fra gammel Tid var den bedste Skandinav: Carl Parmo Ploug. Siden gik det rundt og Aftenens Hvile kunde vel have lokket, hvis ikke det kjære Tivoli havde, draget med endnu stærkere Magt. Men derud maatte Alle, og Alt fik sin Andeel i den glade Beundring: Lumbye, Pierrot, Pavillonernes Sirener og Fyrværkeriet, men mest dog Wauxhallets storartede Decoration — og saa de tyvetusinde Menneskers overvældende Mængde.

Tirsdag den 17de.

Maalet var det hyggelige Møde i Universitetsgaarden; hurtigt løb den korte Time, lang nok alligevel til at potentsere Begejstringen endnu engang. Usigelig var den Jubel, der gjorde den sidste Gang gjennem Byens Gader endnu mere mægtigt gribende end den første ved Indtoget. Og som ude af sig selv var Enhver, da det sidste Minut kom, da man skulde skilles til Afsked. Afsked! — dette forunderlige Ord, der rummer i sig baade Mindernes Glæde og Adskillelsens Smerte; denne fattige Lyd for saamangen rig Stemning i Sindet — hvorledes skulde din Høitidsfylde kunne males med Bogstaver? Afmægtigt er det døde Ord, kun lidet forslaaer dets forstandige Afpassen, dets logiske Forbindelse afCarl Ploug.

Fedt den 29 October 1813.

Subjeet og Prædieat, hvor det gjelder Følelsens varmeudbrud. Ingen, som var tilstede hvor de sidste Haandtryk vexledes, de sidste Hilsener gaves og toges, vil kunne glemme, hvormeget de korte Øieblikke skjenkede. Og Ingen, som ikke var med, kan ved nogen-somhelst Gjengivelse faae fremstillet, hvor rigt, hvor berigende disse Minutters Liv var for Alle.

Blomstersmykkede og rige paa mange »Forglemmigejer« stode de unge Brødre tæt sluttede paa Skibenes Dæk. Hurtigt som en Drøm flygtede de sidste Øieblikke, medens Ord og Blikke fløi fra Land og tilbage igjen. Saa lød Klokkernes Varselsrøst, og med den rige Fragt fore Søhestene fnysende afsted, heldende sig endnu engang med Kjærlighed henimod de Tilbageblivende. Huerne vinkede og Hurraer rystede Luften, for at Øie og Øre dog endnu engang skulde fyldes med broderlige Venskabsbud. Men de stolte Skibe gik ustandsede fremad og tolkede

saaledes paa deres stille Maade det Løsen,Tivoli. Ved en af Theepavillonerne.

der gjelder for Alle, og som trods al Adskillelse skal forene og forbinde: Fremad! fra det svindende Minut, gjennem Dage og Uger, gjennem Maaneder og Aar, fra den flygtige

Tivoli. Ved Concertsalen.

Menneskealder til den umaalelige Tid, fra Tid til Evighed; Altid Fremad! inderlige i Troen, blussende i Haabet, glødende i Kjærlighed, fremad mod det h.øie Maal, vort fælles Fædrelands Held og Lykke, fremad for Norden!